

Gibalno domišljajska igra

Andrej Nespanec, Lutkovno gledališče Maribor

BARBARA GAVEZ VOLČJAK

V Lutkovnem gledališču Maribor nadaljujejo serijo uprizoritev, nastalih po slikanicah. Pri tokratni so ustvarjalci naredili še korak dlje in opustili tudi besedilo oziroma ga zreducirali na edino besedo, ki se ne da izreči neverbalno. To je ime glavnega junaka, dečka, ki težko zaspi.

Mamice med občinstvom se zlahka poistovetijo z nesrečno Andrejevo mamo, ki ji sin kar naprej uhaja iz postelje in si izmišljuje to in ono. Ko končno zaspi, pa ga tlačijo more, v katerih nastopata "strašni" pošasti. Šele ko Andrej v sanjah vidi, da sta tudi pošasti prestrašeni, se umiri in s spanjem nima več težav.

Tematsko predstava odpira številna vprašanja: zakaj sanjamo, od kod pridejo nočne more in podobna. Nanje pravzaprav ne odgovarja, to prepušča staršem in učiteljicam oziroma drugim odraslim spremljevalcem najmlajših gledalcev. Uprizoritev se bolj osredotoča na udejanjenje likovne predloge in izražanje dejanj in čustev brez besed. Sama režija, če jo razumemo kot režiserjevo navodilo igralcu, kako gledalcu posredovati želeni pomen, je tako pravzaprav bolj koreografija. V gibalnem gledališču, kamor žanrsko sodi Andrej Nespanec, je delo igralcev že precej podobno plesu, vpleteni pa so še elementi pantomime. Za tovrstno režijo je Jack

K razkošni vizualni komponenti predstave veliko prispeva scena, ki pa je v resnici z eno besedo minimalistična. Foto: Boštjan LAH

Timmermans, izšolan plesni pedagog in koreograf, očitno zelo dobra izbira. Vendar tudi najboljši režiser ne doseže pravih učinkov gibalnega gledališča brez gibalno sposobnih igralcev. Kaže, da je imel Timmermans pri zasedbi srečno roko.

K razkošni vizualni komponenti predstave veliko prispeva scena, ki pa je v resnici z eno besedo minimalistična. Na odru ni večino časa ničesar drugega kot dva ogromna kosa izjemno tankega blaga, eden kot zavesa, drugi kot postelja. V posameznih prizorih ju dopolnjujejo odeja, ladje iz papirja, lutka kita, a vendar blago zavzema osrednjo vlogo. Z na videz preprostimi kretnjami se spremeni v pošasti, morje, obalo, karkoli si že deček predstavlja. Taka domišljajska igra pa je seveda blizu

tudi gledalcem. Ustvarjalnost v izbiri izraznih sredstev je ena izstopajočih prvin uprizoritve, pa naj gre za predmete ali telesa igralcev.

Primeren tempo daje predstavi tudi glasba, toliko razgibana, da ustvarja razpoloženje, a vendar dovolj nevtralna, da ne prekriva dogajanja. V celoto zaokrožuje celo paletu čustev in stanj, ki jih izražajo igralci: mamino skrb in jezo, Andrejev strah in pogum, navidezno grozljivost in dejansko komičnost obeh pošasti. Tako pravzaprav gledalec v nobenem trenutku ne pogaša verbalne komunikacije. Odsotnost jezika je po svoje razumljiva: predstava postane veliko bolj univerzalna, pripravna za gostovanja praktično kjerkoli po svetu, hkrati pa pomeni obogatitev repertoarja LGM z žanrom, ki ni

Ekipa ustvarjalcev

Po motivih slikanice Barbare Simoniti in Petra Škerla: Andrej Nespanec. Režiser Jack Timmermans; scenograf in oblikovalec svetlobe Pink Steenvorden; kostumografka Wiktoria Czakon; avtor glasbe Stevko Busch; igralci Tilen Kožamelj, Miha Bezeljak, Nataša Keser k. g., Filip Šebšajevič k. g. Premiera 1. decembra 2016.

Obogatitev repertoarja LGM z žanrom, ki ni pogost na naših odrih

pogost na naših odrih. Po drugi strani so otroci prikrajšani za eno redkih preostalih možnosti srečanja s knjižnim govorom, ki se vse bolj opušča tudi v drugih okoljih, kjer je bil še do nedavnega predpisan: po radiu in televiziji (o šolskem prostoru seveda težko sodim). Seveda pa so posamezni izleti v gibalno gledališče dobrodošli za spoznavanje otrok tudi s to zvrstjo umetnosti.